

Notes breus

CORDIALITATS

En el sopar que Foment Nacionalista Republicà dedicà al distingit reusenc, el ferm patriota, alcalde avui de la ciutat de Barcelona, l'amie Jaume Aiguader i Miró, hi assistí el capità senyor Ramon Merino. El capità Merino havia vingut a Reus en comissió de servei, enviat pel ministre de la Guerra, per tal de què informés sobre la possible cessió de les casernes a l'Ajuntament de la ciutat. El senyor Merino que és un bon amic del nostre homenatjat, se sentí complasent de prendre part en l'homenatge i a l'hora dels parlaments aprofità l'avinentsa que l'atjar li proporcionava de poder ajuntar la seva paraula elogiosa a les que foren dedicades al doctor Aiguader.

Però el capità Merino no manifestà solament la seva amistat amb el doctor Aiguader; feu ostentació de la seva amistat amb el poble català. No feu sols l'elogi vibrant de l'exemplar polític; feu l'elogi càlid de les aspiracions de Catalunya. Una paraula castellana, una veu extramenya s'escampava per la sala i s'apropava als centenars de catalans, que escoltaven l'orador, com una mà amiga, com uns braços fraternals. Les frases del senyor Merino no sonaven a buit. Serenes, precises, austeres, les seves paraules eren valentes perquè els conceptes que emetia els havia viscut i eren sinceres perquè ho havia viscut a Catalunya.

Hom havia parlat abans i se'n parla avui encara de concòrdia, de cordialitat, de comprensió, en fi. El parlament del republicà castellà que fou comensal a la taula de catalans el passat dissabte, fou una demostració viril del valor imensurable que té el factor comprensió. Feu ostentació l'orador de comprendre la justícia que freturem els catalans i els catalans que l'escoltaren ostentaren la llur cordialitat.

Si la comprensió falla, no pot haver-hi cordialitat. No pot haver-hi concòrdia. Si a Madrid fallés no hi hauria llibertats a Catalunya. Però que fóra de la República espanyola?

XEIX

Les properes eleccions

Existeix veritable interès en descobrir el panorama electoral de Catalunya i de manera singular el de la nostra circumscripció. Es fan auguris de tota mena; elements més o menys autoritzats de cada un dels nuclis que intervenen en la política comarcal avancen a sota veu solucions que els siguin favorables; però nosaltres tenim la impressió de què, en concret, ningú sap res perquè sembla que el plet electoral es substància en esferes una mica fora de l'òrbita on es mouen els comentaristes.

Tothom sap que en la darrera reunió celebrada pels partits, salvant poques excepcions, van atorgar un vot de confiança a un destacat dirigent, per a la confecció de la candidatura.

Nosaltres volem dir sincerament que no hem intentat aixecar la cortina del misteri, puix que quan sigui hora serà aixecada per qui tingui el deure de fer-ho i llavors serà quan els partits podran comentar amb coneixement de causa i discutir, aprovar o censurar, ço que s'hagi fet.

Nosaltres tenim plena confiança en què els capdavaners tindran en compte la situació de cada un dels grups de les nostres contrades en relació a la política general del país i d'una manera especial prestaran atenció a l'història i a la fulla de serveis dels mateixos, no solament perquè la candidatura resulti ponderada, sinó també saturada de la significació que deuen ostentar els diputats en aquesta hora històrica i transcendental així per Catalunya com per Espanya.

Nosaltres esperem no equivocar-nos en creure que la candidatura de coalició que s'està confeccionant en aquestes hores contindrà tots els matissos del republicanisme esquerrà, però que dins d'aquests matissos hi predominarà el de la màxima catalanitat, que considerem indispensable.

Espanya, ha de veure en les candidatures de Catalunya una representació dels ideals republicans, però dels ideals republicans catalanistes que no són exactament els mateixos que els dels republicans de les altres terres ibèriques que no han plantejat encara el llur peculiar problema de llibertat.

No hem de tardar gaires hores a que la cortina s'aixequi i s'ofereixi al públic comentari el panorama electoral.

Programa del partit Socialista Català

La Unió Socialista de Catalunya va aprovar en la darrera Assemblea, després d'una àmplia discussió, la següent declaració de principis:

"Primer. Establiment d'una democràcia socialista amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat, considerant el Socialisme com una afirmació de la voluntat envers un ordre social just.

Segon. Socialització de la riquesa.

Tercer. Reversió a la col·lectivitat de tot benefici que excedeixi la compensació equitativa i adequada del servei prestat.

Quart. Supressió dels cossos armats.

Cinquè. Obligació de la col·lec-

tivitat organitzada de donar a tots els ciutadans la integral educació formativa humana, amb escola única primària. Ensenyament professional i tècnica obert a tots pel camí natural de la selecció d'aptituds. La cultura superior o creacional lliure i assequible a tots els ciutadans.

Sisè. Supressió de les fronteres fiscals i econòmiques.

Setè. Sistema d'assegurances contra totes les adversitats de la vida per tal que resti garantit el dret de la vida mateixa en tots els aspectes humans."

Aquesta declaració de principis sintetitza el programa màxim del socialisme català. Serà impressa i profusament repartida, precedida d'una breu introducció.

Improvisacions

TOC DE DIANA. — No em dol confessar que no practico els preceptes dels moderns higienistes que aconsellen deixar oberts els balcons i finestres de l'habitació, mentre hom s'entrega a la delícia d'un tranquil dormir. Això em relleva d'explicar com és de fosca la meua cambra en les hores en què Morfeu hi senyoreja. Per mi el sol no surt fins a les nou del matí, encara que em desvetlli abans d'hora. Però tot just arriba la primavera i fins que s'aveïna la tardor, dins de la foscor de la meua cambra presento el despertar del dia. Amb els ulls de l'esperit veig les primeres vesllums del crepuscle matinal perquè me l'anuncia una petita, però estrident, orquestra que graciosament executa, devall del meu balcó, un vibrant toc de diàna que em deixa, per ensonyat que estigui. Dura molt poc la rebifalla; els moments justos per a pensar que les coses que han dormit sota la volta del cel van prenent, poc a poc, forma i color; que la vida social inicia lentament el seu ritme quotidià... i que, entre tant, jo puc tombar-me i retombar-me en el llit, per tal de trobar la posició que em permeti treure, de les hores que em resten de lleure, el màxim rendiment de benestar.

Oh! l'alegria del despertar-se abans d'hora sabent que hom podrà reprendre el son dolcíssim de la matinada...!! Oh sibirític deliqui del llit, quan hom té ganes de dormir!!

Jo crec que un dels plaers de la vida, consisteix en què a hom el despertin i li deixin reprendre el son. Més clar: que el desvetllar-se no sigui més que una clariana per on la consciència hi endevina la delícia del dormir.

Aquest plaer que cada dia paladejo, l'ha d'agrair a la petita orquestra que executa el joïós i vibrant toc de diàna. I sabeu qui la constitueix aquesta orquestra matinal...? Les orenetes que han fet niu al peu del balcó de la meua cambra, i que jo no sé si amb els seus xiscles es diuen amoretos o canten una albada.

IGNOT

"FOMENT" FOU SOSPES
PER LA DICTADURA